

Bij het lezen van dit wetsvoorstel, en ook het rapport van Amnesty dat vandaag verschenen is, schoten mij de tranen in de ogen - en niet van blijdschap, ondanks dat ik waardeer dat seksueel geweld/misbruik/intimidatie onder de loep genomen word. Wij hebben hier als samenleving nog veel stappen in te zetten en ik ben blij dat dat begint te gebeuren.

Maar hier zit het probleem: seksuele handelingen tegen de wil zijn geen seks. Ze zijn verkrachting. Wettelijk misschien nog niet, maar wel voor het slachtoffer. Er komt misschien geen mes, pistool of fysiek geweld aan te pas, maar de psychologische impact is vaak hetzelfde. Wat de zaken nog complexer maakt is dat de samenleving - en vaak ook het slachtoffer zelf - dit niet ziet als seksueel geweld. Er volgt dus geen juridische of psychologische hulp. Ja, denkt u nu misschien, maar dat is precies wat dit wetsvoorstel probeert gelijk te trekken. Het geeft erkenning. Dat klopt, maar niet op de juiste manier.

Begrijpt u, meneer Grapperhaus, dat de slachtoffers van dit soort verkrachting hun ervaring vaak zien als "minder erg" dan een vreemde die ze in een steegje trekt (zeer zeldzaam, trouwens)? Dat ze niet zo zouden moeten klagen? Dat ze er geen last van zouden moeten hebben? Dat ze niet zo moeten zeiken, want ze zijn toch niet in elkaar geslagen terwijl het gebeurde? En ze hadden toch ook gewoon harder, duidelijker nee moeten zeggen? Eigen schuld toch, eigenlijk? Dit is de innerlijke dialoog: jouw verkrachting was geen "echte verkrachting", was niet zo erg als een "echte verkrachting," en zou minder impact moeten hebben dan een "echte verkrachting." Het is een giftige, schadelijke dialoog - en met dit wetsvoorstel bevestigt u de angsten van de slachtoffers: het was nooit echt. Ze zijn nooit echt verkracht. Ze snappen het niet goed, zie je? Het was maar 33% zo erg als een "echte verkrachting" (zie max. strafmaten).

Ik wil u dus vragen, minister, om in gesprek te gaan met Amnesty, met slachtoffers, met sekswerkers, met jongeren, om nogmaals de wijsheid van dit plan te evalueren. Zet in op onderwijs en voorlichting, natuurlijk, maar op zo'n wijze dat EXPLICIETE toestemming de norm wordt. Stilte betekent geen ja. Bevriezen betekent geen ja. Dronken zijn betekent geen ja. Ja is enthousiast. Ja is te horen. Ja is expliciet. De kleintjes onder ons krijgen dit al aangeleerd en er is geen reden om ze later te vertellen, nou, trouwens, iemand mag best zomaar aan jou zitten als je geen nee daarop zegt. Dat is krom, ik hoop dat u dat ook ziet.

Hoewel ik nog een boel meer zou kunnen schrijven over de andere vragen in deze consultatie, hou ik het hier even bij. Ik hoop dat het desondanks voldoende is,.